

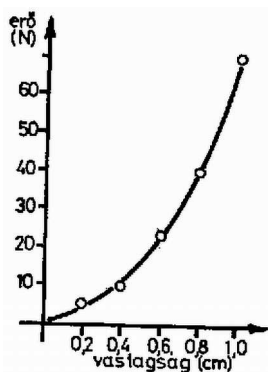
A kívánt méretű jéglapokat alumínium tálkában készítettem. A tálkák alapterülete 240 cm^2 volt. Először kiszámítottam azt a vízmennyiséget, amit a tálkába kell önteni, hogy a megfagyás után az adott vastagságú jégréteg keletkezzen. Ezután a tálkákat a hűtőszekrény mélyhűtő dobozába helyeztem, ahol az másnapra megfagyott.

Az erő méréséhez 2, 1 és 0,5 kg-os súlyokat használtam. 0,1 kg tömegű üvegpoharak segítettek a pontosabb súlyértékek beállításához. A mérést kint a szabadban végeztem, ahol kb. 0°C volt a hőmérséklet.

Az elkészített lemezeket egy kisméretű lábas peremére helyeztem (a szerző sajnos nem adta meg a lábas átmérőjét), és fokozatosan terheltem. Minden vastagságnál kétszer mértem, a táblázat már csak a mérések átlagát közli.

vastagság(cm) :	0,2	0,4	0,6	0,8	1,0
erő(N):	5	10	23	40	70

A mellékelt grafikonból az olvasható le, hogy a töréshez szükséges erő a vastagsággal növekszik. Látható, hogy a vastagság és az erő közti összefüggés nem lineáris.

A mérés pontosságát lényegében az erőmérés pontossága korlátozza, amely 1 N körül van. Vastag jégrétegnél (0,8 cm és 1,0 cm) a kétforintos befagyott a jégbe, ami szisztematikus hibát okozhatott.